

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Autokomplex Menčík a.s.**, se sídlem Mladská 713, Benátky nad Jizerou, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, čj. KUKHK-20407/DS/2017/Er, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 6. 2019, čj. 51 A 19/2017-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil k odvolání žalobkyně rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 3. 2017, čj. MUDK-ODP/22752-2017/zav 23150-2016/zav, tak, že ve skutkové větě výroku a v odůvodnění změnil označení dopravní značky. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podle tohoto rozhodnutí se žalobkyně dopustila správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), protože nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Neznámý řidič ve vozidle žalobkyně dne 12. 5. 2016 v 22:38 hod. v obci Choustníkovo

Hradiště na pozemní komunikaci I/37 ve směru na Jaroměř překročil nejvyšší povolenou rychlost, neboť v místě, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h. Za uvedený správní delikt správní orgán I. stupně žalobkyni uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Vznela řada žalobních námitek, přičemž z hlediska později uplatněných kasačních námitek je podstatné, že brojila mimo jiné proti procesnímu postupu správního orgánu I. stupně, který nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, které měla žalobkyně v jeho obvodu v dané době spáchat. To vedlo k nezohlednění absorpční zásady a k násobení uložených pokut i nákladů řízení. Dále vznela námitky zpochybňující způsob měření rychlosti, bezvadnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dostatečnost skutkových zjištění, relevanci aplikované právní úpravy, nepřerušování řízení z důvodu probíhajícího řízení u Ústavního soudu, prokázání součinnosti městské policie a Policie ČR při měření rychlosti a ústavnost aplikované právní úpravy.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Na základě provedeného dokazování zjistil, že proti žalobkyni správní orgán I. stupně vedl řízení o dvou správních deliktech. První z nich, kterého se týká tato věc, žalobkyně spáchala 12. 5. 2016 a správní orgán I. stupně o něm rozhodl 13. 3. 2017. Druhý správní delikt žalobkyně spáchala 3. 6. 2016 a správní řízení bylo zahájeno 10. 4. 2017. Správní orgán I. stupně tak ve věci prvního správního deliktu rozhodl přibližně měsíc před zahájením správního řízení ve věci druhého správního deliktu. Krajský soud dospěl k závěru, že u správního orgánu I. stupně souběžně neprobíhala dvě správní řízení o správních deliktech žalobkyně, a proto nebyly splněny podmínky pro vedení společného řízení. Na prodlení v projednání druhého správního deliktu se navíc podílela také žalobkyně, která jako řidiče označila cizince, s nimiž byla obtížná nebo vůbec žádná komunikace (jezdce Formule 1 E. G., bytem ve Španělsku, a S. W., bytem v Rakousku). Za takové situace, kdy bylo nutné v řízeních činit nezbytné kroky ke zjištění pachatele ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, nebyl důvod, aby správní orgán I. stupně vyčkával na došetření dalších případů. Věcné vypořádání zbylých žalobních námitek krajský soud uvedl tím, že se jedná o „*dokola roky se opakující námitky, které již byly nesčetněkrát vysvětleny krajským soudem zástupcům klientů Motoristické vzájemné pojišťovny, konkrétně advokátům Mgr. Jaroslavu Topolovi, jakož i v dané věci advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi. Přesto se tyto námitky neustále v žalobách opakují do té míry, že lze tento stav označit za zneužití práva*“ a následně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, čj. 6 As 125/2018-32, citoval, že uvedení zástupci napojení na tzv. pojištění proti pokutám se v řízeních soustřeďují na vytváření procesních pastí za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti, přičemž takový postup může představovat zneužití práva.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítla, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti správních rozhodnutí v důsledku nespojení jednotlivých správních řízení do společného řízení. Ze zákona o silničním provozu jednoznačně plyne, že sbíhajících se přestupky projedná správní

pokračování

orgán ve společném řízení. Oba zmiňované přestupky byly spáchány v souběhu. Odůvodnění krajského soudu nemůže obstát jako důvod pro nerespektování absorpční zásady dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu (k tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54). Nesouhlasí s tím, že by sama zavinila dobu prošetřování přestupku vedoucí podle krajského soudu k nemožnosti vést společné řízení. Za délku správního řízení nemůže skutečnost, že stěžovatelka jako řidiče označila nekontaktní osobu, ale nečinnost správního orgánu I. stupně. Jestliže navíc do 60 dnů nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, měl věc v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložit a zahájit řízení proti stěžovateli jako provozovateli vozidla. Stěžovatelka má navíc za to, že správní orgán I. stupně účelově vyčkával se zahájením správního řízení o druhém přestupku (ze dne 3. 6. 2016) až na dobu, kdy rozhodne o přestupku prvním (ze dne 12. 5. 2016). Takové nedodržení lhůt nelze i s ohledem na judikaturu Ústavního soudu klást k tíži stěžovatelky.

[5] Řízení o žalobě bylo navíc zmatečné, protože v něm rozhodoval vyloučený soudce. Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že samosoudce JUDr. Pavel Kumprecht má poměr k věci, stěžovateli i jejímu zástupci, což vede k pochybnostem o jeho nepodjatosti. V napadeném rozsudku dospěl k neodůvodněnému závěru o uplatňování opakujících se námitek zástupcem stěžovatelky a poukázal na procesní postup osob spojených s tzv. pojištěním proti pokutám, které v řízení před správními soudy zastupuje mj. také zástupce stěžovatelky. Tím porušil povinnosti plynoucí pro soudce ze zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, pojící se k jejich nezávislosti, nestrannosti a zachováání důstojnosti. Závěry krajského soudu jsou nevhodné, nepravdivé a nedoložené. Stěžovatelka a její zástupce nic neví o „*dokola roky se opakujících námitkách, které již byly nesčetněkrát vysvětleny krajským soudem zástupcům klientů Motoristické vzájemné pojišťovny, konkrétně advokátům Mgr. Jaroslavu Topolovi, jakož i v dané věci advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi*“. Stěžovatelka není klientem žádné pojišťovny a její zástupce není zástupcem jejích klientů. Na věci by nic nezměnil ani odkaz na plátce soudního poplatku (*jímž je Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo – pozn. NSS*), který je jen investorem zájímajícím se o judikurní posouzení věci. Závěry krajského soudu představují diskriminaci klientů zastoupených zástupcem stěžovatelky a diskriminaci uvedených advokátů samotných.

[6] Žalovaný se vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka vymezila kasační důvody, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Namítá, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení spočívající v tom, že o více správních deliktech stěžovatelky nebylo vedeno společné řízení. Dále tvrdí, že je napadený rozsudek zmatečný, neboť jej vydal vyloučený soudce.

[10] Nejprve se soud zabýval namítanou zmatečností řízení před krajským soudem. Pokud by totiž tato námitka byla důvodná, mělo by to význam pro vypořádání dalších kasačních námitek. Zmatečnost řízení před krajským soudem stěžovatelka spatřuje v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce (JUDr. Pavel Kumprecht). Podjatost tohoto soudce spočívá dle stěžovatelky ve způsobu odůvodnění napadeného rozsudku.

[11] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval opakovaně namítanou podjatostí soudce Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích JUDr. Jana Dvořáka vůči advokátu Mgr. Václavu Voříškovi (resp. vůči jím zastupovaným účastníkům). Například v usnesení ze dne 30. 11. 2016, čj. Nao 282/2016-92, poukázal na nemožnost spatřovat důvod podjatosti v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Výslovně se zde vyjádřil i k „pomlouvačnému odůvodnění“ rozsudku a dovodil, že ani tyto skutečnosti nemohou založit nedůvěru v nestrannost jmenovaného soudce. V usnesení ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145, pak uvedl, že vzhledem k tomu, že Mgr. Václav Voříšek opakovaně činil a stále činí různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu (jakož i s ohledem na jistý prvek systematickosti, který lze v jeho jednání vysledovat), „*není překvapivé, že jeho rozličné procesní kroky vnímá předseda senátu JUDr. Jan Dvořák, kterému jsou z úřední činnosti známy, nikoliv jako skutečnou obranu klientů jmenovaného advokáta v konkrétních případech, jež by byla zaměřena na podstatu věci, ale spíše jako účelově vedené jednání sledující mimoprocesní cíle a prodlužující či znesnadňující meritorní rozhodnutí soudu*“. Rozšířený senát v této souvislosti uvedl, že „*uvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala*“ (viz rozsudek ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 29, ve kterém potvrdil závěr rozsudku ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31).

[12] Pro nyní projednávanou věc je především podstatné, že z již existující rozhodovací praxe kasačního soudu rovněž plyne, že výše uvedené závěry se týkají rovněž obdobných formulací v odůvodnění, které ve svých rozhodnutích činí právě soudce Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Pavel Kumprecht (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, čj. 1 As 266/2019-48). Ve světle uvedených závěrů proto kasační soud ani v nynější věci neshledal, že by stěžovatelem zmiňovaná vyjádření uvedená v odůvodnění napadeného rozsudku mohla vést k závěru o podjatosti rozhodujícího samosoudce JUDr. Pavla Kumprechta. Krajský soud toliko hodnotil procesní taktiky zástupce stěžovatelky, resp. s ním spolupracujících osob, a zasazoval je do kontextu projednávaného případu. Nejedná se tedy o negativní vztah soudce k samotným osobám stěžovatelky či jejího zástupce, nýbrž o vyjádření výhrad k jeho opakovaným procesním strategiím. Soud tak ani nepovažoval za nutné vyžádat si vyjádření soudce JUDr. Pavla Kumprechta ke stěžovatelem namítané podjatosti. Pokud jde o zmínku o advokátu Mgr. Jaroslavu Topolovi, Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném rozsudku rovněž uvedl, že i jemu je z úřední činnosti známo, že klienti Motoristické vzájemné pojišťovny obvinění z přestupků, resp. správních deliktů bývají následně v soudních řízeních zastupováni buď Mgr. Václavem Voříškem, nebo Mgr. Jaroslavem Topolem. Ani toto vyjádření uvedené

pokračování

v napadeném rozsudku tak nelze považovat za projev podjatosti rozhodujícího samosoudce.

[13] Pokud jde o námitky směřující proti tvrzené vadě správního řízení spočívající v tom, že správní orgány nevedly společné řízení, i zde je třeba upozornit na již existující judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle té totiž samotné neprojednání sbíhajících přestupků ve společném řízení nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť (i v nyní projednávané věci stěžovatelkou zmiňovaná) ustanovení jsou pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce trestních sazeb (viz např. rozsudky ze dne 27. 3. 2014, čj. 6 As 74/2013-22, nebo ze dne 25. 10. 2018, čj. 4 As 257/2018-67). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se může jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu (týkajícího se vedení společného řízení) dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako například uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce. V kontextu nyní posuzované věci je však podstatné, že tato vada se může projevit teprve v zákonnosti rozhodnutí o druhém ze souběžně spáchaných správních deliktů. V pořadí první vydané správní rozhodnutí totiž v tomto směru žádným způsobem veřejná subjektivní práva nezkracuje (srov. rozsudek ze dne 5. 12. 2019, čj. 9 As 164/2018-36, č. 3963/2020 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se jednalo právě o takové první správní rozhodnutí ze dvou spáchaných správních deliktů (a to jak z hlediska data spáchání, tak z hlediska data zahájení řízení a vydání prvostupňového i odvolacího rozhodnutí). Ani tato kasační námitka proto nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. března 2021

Milan Podhrázský
předseda senátu

